

Sygn. akt: I C 930/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 maja 2022 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi, I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: Asesor sądowy Szymon Śniady

po rozpoznaniu 19 maja 2022 roku w Łodzi

na posiedzeniu niejawnym

w sprawie z powództwa T. B. (1)

przeciwko (...) spółce akcyjnej z siedzibą w W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanej (...) spółce akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powoda T. B. (1) kwotę 5130 (pięć tysięcy sto trzydzieści) złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od 6 września 2020 roku do dnia zapłaty;
2. oddala powództwo w pozostałym zakresie;
3. zasądza od pozwanej (...) spółce akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powoda T. B. (1) kwotę 854,88 (osiemset pięćdziesiąt cztery złote osiemdziesiąt osiem groszy) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty;
4. zwraca ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi tytułem uiszczonych przez strony i niewykorzystanych w toku postępowania zaliczek kwoty:
 - a. powodowi T. B. (1) 70,55 (siedemdziesiąt złotych pięćdziesiąt pięć groszy) złotych;
 - b. pozwanej (...) spółce akcyjnej z siedzibą w W. 500 (pięćset) złotych.

Sygn. akt I C 930/21

UZASADNIENIE

W pozwie z 24 lutego 2021 roku T. B. (1) wniósł o zasądzenie na swoją rzecz od (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w Ł. kwoty 7.789 zł brutto wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 6 września 2020 roku do dnia zapłaty oraz kosztów postępowania w tym zwrotu kosztów zastępstwa advokackiego według norm przepisanych. W uzasadnieniu wskazano, że dochodzone roszczenie pozostaje w związku ze zdarzeniem z dnia 21 maja 2019 roku, w którym uszkodzeniu uległ samochód poszkodowanego P. Ł. marki K. o nr rej. (...). W związku z uszkodzeniem pojazdu P. Ł. w dniu 21 maja 2019 roku wynajął pojazd zastępczy natomiast zwrotu pojazdu dokonał w dniu 12 lipca 2019 roku za co została wystawiona faktura nr (...) na kwotę 9.879,90 zł brutto.

/pozew k. 3 – 5/

4 marca 2021 roku został wydany nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym.

/nakaz zapłaty k. 21/

W sprzeciwie od nakazu zapłaty (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w Ł. zaskarżyła nakaz zapłaty w całości i wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, według norm przepisanych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego za czas od dnia uprawomocnienia się orzeczenia, którym je zasądzono do dnia zapłaty. Strona pozwana zakwestionowała wysokość dochodzonego roszczenia uznając, że zasadny czas najmu wynosił 11 dni. W tym zakresie podnosiła, że dla określenia kosztu najmu pojazdu zastępczego nie ma znaczenia rzeczywisty czas naprawy lecz jedynie czas w jakim naprawa mogła być dokonana. Nadto wskazywała, że poszkodowany dokonał rejestracji szkody dopiero w dniu 27 maja 2019 roku a więc po rozpoczęciu najmu co uniemożliwiło pozwanemu wcześniejsze podjęcie czynności likwidacyjnych. Pozwany zakwestionował również zasadność najmu pojazdu zastępczego wskazując, że powód nie udowodnił, że poszkodowany nie posiadał innego pojazdu oraz tego aby pojazd był mu niezbędny.

/sprzeciw k. 25 – 34/

Postanowieniem z 18 maja 2021 roku Sąd na podstawie art. 174 § 1 pkt 1 k.p.c. w zw. z art. 493 § 2 k.s.h. zawiesić postępowanie w sprawie ze skutkiem od 9 kwietnia 2021 roku wobec przejęcia (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w Ł. przez (...) Spółkę Akcyjną z siedzibą w W.. Jednocześnie podjął postępowanie z następcą prawnym (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w W..

/postanowienie k. 55/

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

21 maja 2019 roku miał miejsce wypadek komunikacyjny, w wyniku którego uszkodzeniu uległ samochód marki K. o nr rej. (...) stanowiący własność B. Z., którego użytkownikiem był P. Ł.. Sprawca zdarzenia ubezpieczony był w ramach ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w pozwanym towarzystwie ubezpieczeń.

/okoliczności bezsporne, w tym kopia dowodu rejestracyjnego pojazdu – akta szkody k. 45/

W dniu zdarzenia P. Ł. zawarł z powodem umowę krótkoterminowego najmu pojazdu marki F. (...) o nr rej. (...) ze zniesieniem udziału własnego w szkodzie częściowej w wysokości 30 zł, oraz ze zniesieniem udziału własnego w szkodzie całkowitej w wysokości 50 zł. Jednocześnie P. Ł. złożył oświadczenie, że uszkodzony pojazd jest jego jedynym dostępnym pojazdem i nie ma możliwości zastąpienia go innym. Nadto oświadczył, że uszkodzony pojazd był mu niezbędny do użytku prywatnego.

/umowa najmu k. 15, załącznik k. 16v/

Najem pojazdu trwał 52 dni to jest od dnia 21 maja 2019 roku do 12 lipca 2019 roku.

/bezsborne, w tym faktura Vat k. 14v, umowa najmu k. 15/

Również w dniu zdarzenia P. Ł. zawarł z powodem także umowę cesji wierzytelności, na mocy której P. Ł. przelał na rzecz powoda przysługującą mu wobec pozwanego Towarzystwa (...) wierzytelność pieniężną z tytułu odszkodowania za wynajęcie pojazdu zastępczego, wynikającą ze zdarzenia z dnia 21 maja 2019 roku, w wyniku którego uszkodzeniu uległ pojazd marki K. (...) o nr rej. (...).

/umowa cesji wierzytelności k. 16/

W wiadomości mailowej wysłanej pozwanemu w dniu 21 maja 2019 roku powód zgłosił szkodę pozwanemu Towarzystwu (...). W wiadomości tej powód zwrócił się do pozwanego z prośbą o zarejestrowanie szkody i przesłanie nadanego numeru. Nadto zwrócił się z prośbą o bieżące informowanie o przebiegu likwidacji szkody, o przesłanie informacji mających wpływ na ustalenie czasu i kosztów wynajmu pojazdu zastępczego a także o wskazanie podmiotu który naprawę może przeprowadzić „od ręki” bez zbędnego oczekiwania w kolejce do naprawy na zlecenie pozwanego.

Powód zwracał się do pozwanego z prośbą o przesłanie numeru szkody również w mailach z dnia 23 i 27 maja 2019 roku.

/wydruk wiadomości mailowych k. 17/

28 maja 2019 roku pozwany przeprowadził oględziny przedmiotowego pojazdu. Tego samego dnia pozwany przesłał powodowi kosztorys naprawy.

/akta szkody – płyta CD k. 45/

Uszkodzony pojazd został przyjęty do naprawy do serwisu naprawczego K. pod koniec maja 2019 roku. Warsztat naprawczy czekał na decyzję ubezpieczyciela co do przyjęcia odpowiedzialności by mieć pewność, że otrzyma zwrot kosztów naprawy, gdyż poszkodowany zlecił naprawę w formie bezgotówkowej. Po otrzymaniu decyzji ubezpieczyciela, w który przyjął odpowiedzialność warsztat naprawczy czekał z naprawą jeszcze około 10 dni z uwagi na konieczność oczekiwania na stanowisko blacharskie. W międzyczasie trwał przedłużony weekend – Boże Ciało, w konsekwencji naprawa została rozpoczęta po długim weekendzie i trwała 5 dni. Warsztat naprawczy otrzymał informację pozwanego o przyjęciu odpowiedzialności 14 czerwca 2019 roku.

/zeznania świadka T. T. k. 64v znacznik czasowy 00:06:12 – 00:12:21, częściowo harmonogram k. 12/

Decyzją z dnia 13 czerwca 2019 roku pozwany uznał swoją odpowiedzialność za szkodę i przyznał z tytułu szkody w pojeździe marki K. odszkodowanie w wysokości 1.822,21 zł. Decyzja ta została przesłana T. B. (1) w drodze wiadomości mailowej w dniu 1 lipca 2019 roku.

/wydruk wiadomości mailowej k. 18, decyzja k. 19/

6 sierpnia 2020 roku powód wystawił P. Ł. fakturę VAT nr (...) za najem pojazdu zastępczego marki F. (...) o nr rej. (...) za okres 52 dni najmu przy stawce w wysokości 190 zł brutto na kwotę 9.879,90 zł brutto.

/faktura k. 14v/

Pismem z dnia 6 sierpnia 2020 roku T. B. (1) wezwał pozwane Towarzystwo (...) do zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego w załączeniu przesyłając fakturę Vat nr (...) za najem pojazdu oraz umowę najmu.

/pismo k. 14/

Decyzją z 4 września 2020 roku pozwany przyznał na rzecz powoda z tytułu najmu pojazdu zastępczego kwotę 2.090 zł.

/decyzja k. 13/

Technologiczny czas naprawy pojazdu wynosił 3 dni, zaś zamówienie i oczekiwanie na części zamienne winno zająć 2 dni robocze. Proces naprawy zorganizowany w prawidłowy sposób z optymalnym wykorzystaniem czasu obejmował zamówienie i otrzymanie części zamiennych do naprawy łącznie ze zorganizowaniem stanowiska pracy – 3 dni robocze, naprawę pojazdu – 3 dni robocze, polerowanie, czyszczenie i wydanie pojazdu – 1 dzień roboczy.

/pisemna opinia biegłego z zakresu techniki samochodowej T. B. (2) k.124 – 132 wraz z opinią pisemną uzupełniającą k. 165 -175/

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o całokształt materiału dowodowego złożonego do akt sprawy, oraz w oparciu o zeznania świadka T. T.. Jako, że osią sporu w niniejszej sprawie pozostawał uzasadniony czas trwania najmu pojazdu zastępczego Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej. Sąd uznał opinię biegłego za wiarygodną i profesjonalną, zawarte w niej wnioski przyjmując za swoje w całości. Opinia ta była kwestionowana przez stronę powodową, która wnosiła o dopuszczenie dowodu z opinii uzupełniającej. Na

podstawie art. 235² § 1 pkt 5 k.p.c. w związku z art. 286 k.p.c. Sąd pominął powyższy wniosek bowiem wniosek ten w ocenie Sądu zmierzał jedynie do przedłużenia postępowania. Argumenty podniesione w zarzutach do opinii stanowią jedynie polemikę z wnioskami opinii strony niezadowolonej z treści tej opinii. Biegły wydał opinię na podstawie całokształtu materiału dowodowego. Wydając opinię analizował także zeznania świadka T. T.. Nie bez znaczenia pozostaje również okoliczność, że biegły wydawał opinię także w oparciu o swoje doświadczenie, w związku z czym naturalnym jest w ocenie Sądu, że w pewne wnioski tej opinii w sytuacji braku konkretnego materiału dowodowego mogą być formułowane w oparciu o to właśnie doświadczenie.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo podlegało uwzględnieniu w części.

W pierwszej kolejności należy podkreślić, że legitymacja czynna strony powodowej nie była kwestionowana i nie budzi wątpliwości.

Zgodnie z treścią art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią chyba, że sprzeciwiałoby się to zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Powód przedstawił umowę przelewu wierzytelności zawartą z P. Ł., która przeniosła na niego przysługującą mu względem pozwanego wierzytelność z tytułu szkody w pojeździe marki K. o nr rej. (...) którego był użytkownikiem. Zawierając powyższą umowę, powód wstąpił zatem w prawa dotychczasowego wierzyciela, przysługujące mu wobec strony pozwanej z tytułu szkody w pojeździe powstałej na skutek zdarzenia z 21 maja 2019 roku i należnego, a nie wypłaconego jeszcze odszkodowania. W związku z powyższym powód może skutecznie realizować uprawnienia poprzedniego wierzyciela również w zakresie dochodzenia należności na drodze sądowej.

Merytoryczną podstawą roszczenia jest art. 822 § 1 k.c., zgodnie z którym przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Zgodnie z art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2021 r., poz. 854 t.j.), poszkodowany w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej (OC) może dochodzić roszczeń bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń.

W sprawie bezspornym jest, że sprawcą szkody był samoistny posiadacz pojazdu, ubezpieczony w zakresie odpowiedzialności cywilnej w pozwanym towarzystwie ubezpieczeń. Spór w niniejszej sprawie koncentrował się wokół wysokości należnego odszkodowania, a dokładnie określenia uzasadnionego okresu najmu samochodu zastępczego. Stawka dobową za najem pojazdu nie była pomiędzy stronami sporna.

Obowiązujące przepisy regulujące odpowiedzialność odszkodowawczą, w szczególności art. 361 § 1 k.c., nie dają podstawy do automatyzmu przy orzekaniu o zwrocie kosztów wynajmu pojazdu zastępczego. W judykaturze akcentuje się przede wszystkim indywidualny charakter każdej sprawy, przez co należy rozumieć, że indywidualnie powinna być oceniana nie tylko zasadność refundacji kosztów najmu pojazdu zastępczego, ale i ich wysokość. Dobitnie zostało to wyrażone w uchwale składu Siedmiu Sędziów Sądu Najwyższego z 17 listopada 2011 roku (III CZP 5/11), w której podkreślono, że „odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za uszkodzenie albo zniszczenie pojazdu mechanicznego niesłużącego do prowadzenia działalności gospodarczej obejmuje celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego; nie jest ona uzależniona od niemożności korzystania przez poszkodowanego z komunikacji zbiorowej”.

Korzystanie z samochodu stało się przy obecnym stanie rozwoju stosunków społecznych i gospodarczych standardem cywilizacyjnym. Możliwość wynajęcia pojazdu zastępczego ma umożliwić poszkodowanemu zachowanie takiego standardu życia codziennego, jak gdyby wypadek nie miał miejsca. Szkodą majątkową podlegającą naprawieniu są wydatki poniesione przez poszkodowanego w okresie naprawy pojazdu albo przez okres niezbędny do nabycia nowego samochodu, jeżeli ich poniesienie było celowe i ekonomicznie uzasadnione. Ta szkoda istnieje także wtedy, gdy

poszkodowany zaciągnął zobowiązanie do zapłaty czynszu najmu pojazdu zastępczego (tak Sąd Najwyższy w uchwale z 13 marca 2020 roku, sygn. III CZP 63/19).

Jednocześnie w uzasadnieniu omawianej uchwały z 17 listopada 2011 roku Sąd Najwyższy wprost wypowiedział się, że utrata możliwości korzystania z pojazdu nie powoduje samoistnie odrębnego uszczerbku majątkowego oraz że nie wszystkie wydatki pozostające w związku przyczynowym z wypadkiem komunikacyjnym mogą być refundowane ze względu na obowiązek wierzyciela zapobiegania szkodzie i zmniejszania jej rozmiarów.

Uznając przytoczone powyżej stanowisko za słuszne stwierdzić należy, że roszczenie o zwrot kosztów najmu pojazdu zastępczego nie przysługuje zawsze i każdemu, a o jego zasadności decydują okoliczności konkretnej sprawy. Potrzebę korzystania z pojazdu zastępczego, wysokość kosztów z tego tytułu, jak i niezbędny czas trwania najmu, zgodnie z art. 6 k.c., powinien udowodnić powód.

W niniejszej sprawie strona powodowa wskazywała, że zasadny okres najmu pojazdu zastępczego wynosić powinien 52 dni, zaś w ocenie strony pozwanej okres ten wynosi 11 dni.

Podkreślenia w niniejszej sprawie wymaga, iż roszczenie z tytułu zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego, w przypadku unieruchomienia pojazdu po szkodzie, przysługuje jedynie za okres uzasadniony do przywrócenia pojazdu do sprawności.

Podstawą ustalenia okresu wynajmowania pojazdu zastępczego, przy likwidacji szkody częściowej jest okres potrzebny na naprawę pojazdu uszkodzonego. Należy każdy przypadek badać oddzielnie i czynić ustalenia odnośnie do czasu najmu pojazdu pozostającego w adekwatnym związku przyczynowy ze zderzeniem pojazdów, w tym poprzez badanie możliwości naprawy uszkodzonego przez konkretnego poszkodowanego z uwzględnieniem wszystkich okoliczności sprawy. Abstrahowanie od zdolności finansowych poszkodowanego i oczekiwanie na substytuowanie uszkodzonej rzeczy bez wypłaty odszkodowania przez sprawcę szkody lub ubezpieczyciela, wiązałoby się z wymaganiem, by poszkodowany nakładem własnych sił i środków powiększał swój majątek, wyrównując jego stan do daty sprzed szkody. (Michał P. Ziemiak, Glosa do uchwały SN z dnia 22 listopada 2013 r., III CZP 76/13, PiP z 2015 r., nr 8, s. 123-128), dlatego też poszkodowany nie ma obowiązku kredytować naprawy uszkodzonego pojazdu z własnych środków przed ich wypłatą przez ubezpieczyciela sprawcy.

W niniejszym przypadku poszkodowany zlecił naprawę bezgotówkową, z tym że warsztat zdecydował się rozpocząć naprawę dopiero od momentu uznania odpowiedzialności za szkodę przez towarzystwo ubezpieczeń, a więc wcześniej aniżeli faktyczna wypłata odszkodowania. Z tego tytułu za uzasadnione w zakresie ustalenie czasu trwania najmu należało uznać wstrzymanie się z naprawą pojazdu do uznania tej odpowiedzialności przez pozwaną.

W niniejszej sprawie szkoda powstała 21 maja 2019 roku i już w tym dniu została ona zgłoszona poprzednikowi pozwanej. Ubezpieczyciel ogłędziny wykonał dopiero 28 maja 2019 roku, zaś odpowiedzialność za szkodę przyjął dopiero na podstawie decyzji z 13 czerwca 2019 roku.

Należy w tym miejscu wskazać, iż w aktach szkody nie ma daty powiadomienia o wydaniu decyzji z 13 czerwca 2019 roku właścicielki pojazdu, czy też wykonującego naprawę pojazdu T. T.. Jednakże sam T. T. wskazał, iż harmonogram sporządzony przez powoda zawiera nieprawdę informacje, gdyż przyjęcie odpowiedzialności przez stronę pozwaną nastąpiło wcześniej aniżeli w sporządzonym przez siebie dokumencie próbował wskazać T. B. (1). Jednocześnie świadek zeznał, iż po otrzymaniu informacji o uznaniu odpowiedzialności przez ubezpieczyciela czekał około 10 dni z rozpoczęciem naprawy – uwzględniając długi weekend wypadający w tym okresie, tj. Boże Ciało, a naprawę rozpoczął po weekendzie. Święto to w 2019 roku wypadało 20 czerwca, a zatem poniedziałek po tzw. długi weekendzie wypadał 24 czerwca 2019 roku. Z uwagi na powyższe Sąd uznał, iż wykonujący naprawę T. T. dowiedział się o przyjęciu odpowiedzialności 14 czerwca 2019 roku w piątek. Już w tym dniu prowadzący warsztat powinien powziąć czynności związane z zapewnieniem miejsca pracy do wykonania naprawy pojazdu. Należy przy tym podkreślić, iż nie powinno

obciążać towarzystwa ubezpieczeń wybrane przez poszkodowaną warsztatu naprawczego, który przyjmuje więcej zleceń aniżeli może wykonać w rozsądnym terminie.

Z uwagi na powyższe przy prawidłowym toku pracy zakładu naprawczego części zamienne winny były być zamówione najpóźniej kolejnego dnia roboczego, tj. w poniedziałek 17 czerwca 2019 roku z uwagi na brak informacji dotyczących godziny, o której informacja o uznaniu odpowiedzialności przez ubezpieczyciela wpłynęła do T. T.. W oparciu o opinię biegłego części powinny dotrzeć do warsztatu następnego dnia po zamówieniu tj. we wtorek 18 czerwca 2019 roku, zaś oczekiwanie na wolne stanowisko do pracy powinno się nie później niż 21 czerwca 2019 roku (z uwagi na okoliczność, iż 20 czerwca 2019 roku był dniem wolnym od pracy). Zatem zakładając prawidłową organizację naprawy powinna się ona rozpocząć najpóźniej 24 czerwca 2019 roku w poniedziałek i trwać 3 dni robocze, tj. do 26 czerwca 2019 roku, zaś czynności administracyjne oraz wydanie pojazdu winno nastąpić najpóźniej kolejnego dnia tj. 27 czerwca 2019 roku.

Łącznie zatem uzasadniony czas unieruchomienia pojazdu marki K. o nr rej. (...) po szkodzie z 21 maja 2019 roku, a w konsekwencji uzasadniony czas trwania najmu pojazdu zastępczego trwał 38 dni.

W ocenie Sądu opartej na wnioskach opinii biegłego do uzasadnionego czasu najmu nie można w niniejszej sprawie doliczać 10 dni oczekiwania na stanowisko blacharskie. Biegły zarówno w opinii podstawowej jak i uzupełniającej wyraźnie zazaczył, że podczas prawidłowo zorganizowanej pracy serwisu lakierniczego średniej wielkości czas ten nie powinien przekroczyć 3 dni wskazując przy tym, że zakres naprawy pojazdu nie był duży, nie wymagał stałego unieruchomienia pojazdu np. w ramie naprawczej, i samochód mógł być przetaczany na różne wolne stanowiska naprawcze pomiędzy czynnościami demontażu uszkodzonych części, montażu i pasowania nowych części. Należy jednak zwrócić uwagę, iż wobec ustalonego w toku postępowania harmonogramu procesu naprawczego w przypadku prawidłowej organizacji przez warsztat dokonujący naprawy winna ona rozpocząć się 24 czerwca 2019 roku, a więc tak jak rzeczywiście została rozpoczęta.

Stawka najmu pojazdu zastępczego zastosowana przez powoda w wysokości 190 zł brutto nie była kwestionowana przez pozwanego. W związku z powyższym Sąd przyjął, że koszt najmu samochodu zastępczego za okres 38 dni powinien wynieść łącznie 7220 zł.

Mając na uwadze fakt, iż pozwany wypłacił z tego tytułu na rzecz powoda w postępowaniu likwidacyjnym kwotę 2090 zł. Sąd w punkcie 1 sentencji wyroku zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 5130 zł. W pozostałej części powództwo jako niezasadne, podlegało oddaleniu o czym Sąd orzekł w punkcie 2 sentencji wyroku.

O odsetkach Sąd orzekł w oparciu o art. 481 k.c. w związku z art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, zgodnie z którym zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. Jako termin początkowy Sąd określił datę sformułowanego przez powoda wezwania do zapłaty tj. 6 sierpnia 2020 roku wraz z fakturą za najmem pojazdu zastępczego. 30 dniowy termin na kończenie postępowania upłynął zatem pozwanemu najpóźniej w dniu 5 września 2020 roku, a zatem należne odsetki należy liczyć zgodnie z żądaniem pozwu to jest od dnia 6 września 2020 do dnia zapłaty.

Sąd orzekł o kosztach procesu na podstawie art. 100 k.p.c., stosunkowo je rozdzielając. Koszty procesu poniesione przez strony wyniosły ogółem 5563,45 zł. Na koszty uiszczone w toku postępowania przez powoda złożyły się: opłata od pozwu w wysokości 500 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł, wynagrodzenie pełnomocnika w wysokości 1.800 zł (ustalone na podstawie § 3 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie z dnia 22 października 2015 roku oraz wykorzystana zaliczka na wynagrodzenie biegłego w wysokości 429,45 zł – łącznie 2746,45 zł. Pozwany poniósł koszt wynagrodzenia pełnomocnika w wysokości 1.800 zł (ustalone na podstawie § 3 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 22 października 2015 roku (Dz.U. z 2015r., poz. 1804), koszt opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł oraz koszty wykorzystanej zaliczki na wynagrodzenie biegłego w wysokości 1.000 zł – łącznie 2817 zł. Pozwany przegrał sprawę w 44 % i dlatego powinien ponieść koszty procesu w wysokości uwzględniającej ten procent

z uwzględnieniem poniesionych już kosztów to jest w kwocie 854,88 zł (5563,45 zł x 66% – 2.817 zł) i taką też kwotę Sąd w pkt 3 sentencji wyroku zasądził od pozwanego na rzecz powoda tytułem zwrotu kosztów procesu.

Na podstawie art. 80 ust 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych z dnia 28 lipca 2005 roku (Dz.U. Nr 167, poz. 1398 z późn.zm) Sąd w punkcie 4a sentencji wyroku nakazał zwrócić powodowi ze Skarbu Państwa kwotę 70,55 zł tytułem niewykorzystanej zaliczki na wynagrodzenie biegłego, zaś w punkcie 4b sentencji wyroku na tej samej podstawie nakazał zwrócić na rzecz pozwanego z tego samego tytułu kwotę 500 zł.